

סיזמונאית נעמי שמר טיפסוף לתוך תת-ההכרה

המנשלים ערבים בחברון, יהודים הראים בצה"ל אויב ומסיגים כל חוק קיים.

גאולה כהן של הזמר העברי

אל חניבי ארץ-ישראל-העוברת, שטטו ימינה, הצטרפה גם הפיזמונאית נעמי שמר, שהפכה משוררת-הרגל של הימין הקיצוני בישראל. שמר נושאת בפיומוניה את דגל ההתנחלות ועצירת-הנטיגה מהשטחים-הכבושים, תוך שהיא יוצרת את הרבק, המאחד את ילידי "הציונות המגשימה" ואת בניהם של שוללי-הציונות.

בעבור עמדתה הימנית והבלתי-מתפשרת זכתה נעמי שמר כבר בשני פרסים. הראשון בהם היה פרס זאב ז'בוטינסקי, שהוענק לה עבור מה ששופטי-הפרס — יוסף נרבה, שמואל תמיר, ריד ניב ומשה רון כינו "תרומתה לנושא התחיה הלאומית (...). יצירתה משקפת את רצף ההיסטוריה היהודית. קרובה היא למכבים, לתנאים, לרבי יהודה הלוי ולרבי נחמן מברסלב. רחשי תפילתם הם רחשי תפילתה... מתוך שירתה בוקעת רבקות בלתי-מסוייגת, הרואה ביישוב ארץ-ישראל תכלית חיים עליונה..."

כעבור זמן לא רב העניק לה שילטון-הליכוד, אשתקד, את פרס ישראל, כעבור אותם דברים ממש.

מהי שירתה של נעמי שמר, מה היא מייצגת, ולמה היא מטיפה?

פיזמוניה של נעמי שמר עמוסים בסמלים ובתת-סמלים לאומניים נחל-ניים, ברמות שונות. המאזין להם, כשהם מושמעים כפי זמרים, אינו שם ליבו אליהם — אך מדחיקם לתתי-הכרתו.

המעבר של נעמי שמר לפיומן הלאומני הישראלי וסמליו, החל כבר בראשית דרכה כפיו מונאית. בשנות ה-50 בלטה בפיומוניה נימה של לאומנות מוגזמת, עמוסה בסמלים-צבאיים. כתבה שמר: "מחר, כשהצבא יפשוט מדיו / ליבנו יעבור לרום..." בשורה מעודדת, הזוכה במוות קליני בשיר אחר, רכב אש, שבו היא סותרת את חזון-השלום של נביאי-ישראל ומספרת "מראשי המכתשים / ומעבר לחומת החולות / רכב-אש עם פרשים...", והלאה אל החיילים, שיש מישוה שומר בלילה על החיילים / הוא ודאי ישגיח גם על החייל שלי..."

את החלוציות של דור-ההורים שלה, דור המייסדים של ארץ-ישראל העוברת, האתיאיסטי, המירה שמר עד מורה ב.יבנה, יבנה, יבנה המיקדש / יבנה, יבנה, יבנה המיקדש... והרי מיקדש מקימים כיום באמצעות טנקים, כך שבשיר אחרי השקיעה בשדה היא מפזמנת: "אחרי השקיעה בשדה / חזר ברעש או טור שיריונים / אחרי השקיעה בשדה — עלי על הטנק, סעי עימנו / הטנק שלך ואת שלנו..." בפיומוניה הלאומיים-מילחמתיים של שמר אין כל מורד-לך או סיקי

„וכבר החשיך היום. מאות מתושבי קיריית-ארבע התגנבו לתוך בית-העלמין המגודר לחלוק את הכבוד האחרון לאברהם הקטן, ובין כולם האב ברוך. כבר כרו את הקבר בין שתילי העגבניות והמלפפונים ומצפים לכואו של הטנדר, והכור שנפער לתינוק פוער את לועו הכהה אל בית-עלמין יהודי, שאין בו שום מצבות, והכל שרוד והרוס. ואברהם הקטן לא מגיע אל אחותו..."

כך, בשיטת הדו-נספח-הדו-נספח של הרב לווינגר ואנשיו, גם מחפום זה נשבר ונסרץ לפני המתנחלים, שאין להם יראת-חוק.

ונעמי פרנקל, ממשיכה: אז נשבר גם שרה-הביטחון, ונתן את ההוראה שיניחו לאם לעבור ולקבור את בנה כחברון כרצונה..."

זהו סוג הכתיבה החדש של נעמי פרנקל, שהפכה סופרת הימין הקיצוני והמטורף, כאשר היא ממירה את כתיבתה על יהודים המגורשים מגרמניה, המחששים מיקלט בארץ ישראל, בכתיבה אודות יהודים

לישראל בכוננות גבוהה כנגד האם השכולה. עצרו את הטנדר והודיעו בפקודה:

„עד כאן! הגיע מפקד פיקוד המרכז עם פמלייה של קצינים וחיילים-צנחנים. הפקודה ניתנה מגבוה. מראשי-הממשלה ראו, יצחק רבין, ושר-הביטחון, שימעון פרס. הגיחה מכנית פרטית ובקשה לעלות לקיריית-ארבע, אבל החיילים עצרו בערה וחיפשו בתוכה ארון-מתים. ירדה האם מן הטנדר ופתחה את דלתותיו ואמרה: הנה המת מטל לפניך!"

ביקשו שיניחו להם לעבור וכבוד ולקבור את הילד, ולא הניחו. המפקד דיבר על לבה של שרה, שהרי את חברון יחיו, ומה תעשי אז תרצי לבקר את קבר בנך ולא תוכלי. השיבה שרה שזאת הבעיה שלה ואמרה: אני מבינה אותך. קיבלת פקודה ואתה ממלא אותה. אבל גם אני קיבלתי פקודה מגבוה, וגם אני רק ממלאה אותה. הועמד חייל על המישמר מולה וכיוון את הרובה אל פניה ולאן שפנתה הלך הרובה אחריה. והצבא זרם וזרם והתוספו חיילים על חיילים, וכולם עומדים הכן לעצור אשה אחת ויחידה, ששכלה את בנה.

נוקטת תיאורים הגובלים באנטי-שמיות, והמציגים את צה"ל כצבא-כיבוש אכזר הנלחם במתנחלים.

„הנה כבר כרת המוהל את הערלה, וכבר פתחו באמירת הברכות, ופרץ קציני-צה"ל מטעם הממשל לתוך הברכה שבירך האב על בנו הרך. הרב התחנן לפני הקצין שיניחו לאב לקיים את הטקס ואת התפילה ואחרי-כך יעצרו אותו על-פי החוק. אך הקצין סירב ודרש את נקבוק היין שהרב החזיק בו, והיין הוא ההוכחה לעבירה, שהרי הכנסתו למערה אסורה.

לא הועילה שום בקשה לסיים את התפילה כסידרה, שהרי פקודה היא פקודה. הקצין הגיר את היין על ריצפת המערה ואחרי-כך הוריד את הכיפה מראש האב וניגב בה את שלולית היין. חטפה האם את תינוקה ממש ברגע האחרון, ולא היה הילד נשמת מידיה ונופל על הריצפה ביום השמיני להיוולדו. הקהל ההמום שתק, וכך נפתחה דרר-הייסורים של אברהם הקטן. הגיעה נידת מישטרה לעצור את האב על חטא המילה במערת-המכפלה..."

תיאור זה של המתנחלים, הסוגעים בעיקרי רתי-האיסלאם, בהכניסם יין למערת-המכפלה הקדושה להם, ושהיא מיוסגד מוסלמי, כתוב בנוסח תעמולתי מובהק מבית-האולפנה של יוזף גבלס. מעניין מה היתה כותבת על גרמנים המכניסים חזיר לבית-כנסת.

אברהם, הילד שנימול במערת-המכפלה, לא זכה להאריך ימים, והוא מת בבית-חולים בירושלים. קבורתו בחברון מהווה עוד פרק במסלול שיטת-התקדימים של מתנחלי-חברון. כך מתארת זאת נעמי פרנקל:

נתורה האם השכולה רבקה באמת שצמחה כנשמתה. אברהם הקטן נולד בקיריית-ארבע, הולד היחיד בין תשעת בניה שנולדו במירפאת הקריה ולא בבית-חולים בירושלים. הילד שנימול במערת-המכפלה נועד להיות היהודי הראשון שגורו בעיר האבות, ולא יוכלו להוציאו משם, כפי שקובע החוק כלפי שאר היהודים. כמו קדחת עזה טילטלה אותה ההחלטה שילדה ייקבר בבית-העלמין העתיק של חברון. עד אז שתלו הערבים בשטח בית-העלמין ירקות ואבטיחים, והמימשל גדר את השטח וליהודים אין כניסה. שרה נחשון החליטה לפרוץ את הגדר כשילדה המת מפלס לה את דרכה.

„שרק יתנו לי לקבור את בני חברון! פלחה הצעקה את הפרוודורים בבית-החולים והתהדרה וקראה מכל הפינות."

נעמי פרנקל מספרת כיצד הופכת גוויתו של תינוק רך מכשיר התנחלותי:

וכך יצאו לדרך. טנדר עם מניין בחורים והרב לווינגר ומרים אשתו ושרה האם והגופה הקטנה המכוסה כסדין לבן. לאב ברוך טרם נודע על מות בנו, כי בבוקרו של היום השכים קום ויצא לירושלים לסידורים במקומות שונים, ולא הצליחו לאתר אותו. הגיעו עם הילד המת עד צומת הזכוכית בדרך חברונה, ושם ציפו להם החיילים על נישקם ומפקדם. צבא-ההגנה

סופר מרדכי הורוביץ (בין לילי שרון ואשתו) כשלגברים יש רעיונות, רועדים להן השדיים